

грѣе винце, да си пече кестенци, да си
грѣе ржцете и да си пѣе съ ностѣтъ:

Момиче, момиче,
Де гиди мрѣна рибо!
Не стой срѣщу мене,
Изгорѣхъ за тебе!
Като лентъ за вода,
Босилекъ за роса . . .

Па послѣ изведнашъ да подскокне, да
грабне пушката си и да пушне изъ коми-
нѣтъ. Освѣнъ това дѣдо Либенъ и на
стари години държи нѣколко слуги и има
въ оборѣтъ си нѣколко коня. Когато е-
динъ изъ дѣдовите Либенови синове по-
свѣтовалъ баща си да продаде конете
си и да отпусне слугите си, то дѣдо Ли-
бенъ му рѣкалъ:

— Когато умра, то закопайте и конете
ми въ моятъ гробъ. . . Азъ са сжгла-
шавамъ да изгона и жената си, и дѣцата
си; а Ивана — никога. . .

Дѣдо Либенъ обича Ивана, както оби-